

בס"ד. שיחת ליל שמיני עצרת ה'תשנ"ב.
— לאחרי תפלת ערבית —

בלתי מוגה

א. [הגבאי שי' הכריז שהכינו "קידוש" וכאו"א יכול לעשות קידוש. ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

בהמשך להכרזת הגבאי שכאו"א יכול לעשות קידוש, הרי, ע"פ הידוע ש"גבאי" ר"ת "אנא בכח גדולת ימינך", מובן, שהכרזת הגבאי ע"ד האפשרות לעשות קידוש היא גם חיוב שצריכים לעשות קידוש, ויש בה גם נתינת כוח על התוכן ד"קידוש" בעבודת האדם, כמ"ש 'והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני'.

ומעלה מיוחדת בהקידוש דיום זה, "שמיני עצרת" — שבו נעשית הקליטה ("עצרת" מלשון קליטה²) בפנימיות דכל עניני חג הסוכות, שע"ז נמשכים על ובכל השנה כולה.

ומעלה יתירה בשמיני-עצרת דשנה זו — להיותה שנת העיבור שהיא "שנה תמימה"³, ועוד ועיקר, שמספרה (ה'תשנ"ב) ר"ת הי' תהא שנת נפלאות בה, בכל מכל כל, היינו, שה"תמימות" היא באופן של "נפלאות", ובכל הענינים כולם.

ב. ויש להוסיף בהקשר והשייכות דהתמימות בכל הענינים (המעלה המיוחדת דשנה זו) לשמיני-עצרת:

שמיני-עצרת קשור עם (ונמשך ביו"ט שני ד) שמחת-תורה — שבזה מודגש שהתמימות בכל הענינים נעשית ע"י התמימות בתורה, תורה תמימה (ששייך במיוחד לשיבת תומכי תמימים, כההכרזה הידועה בעת הקפות דשמח"ת⁴), כולל גם שלימוד התורה הוא לא רק בפה (ל"מוציאיהם בפה"⁵), אלא גם באופן ד"כל עצמותי תאמרנה"⁶, ועד"ז בנוגע לשמחת התורה, שהשמחה היא לא רק ע"י שיר וניגון בפה, אלא גם ע"י הטיפוח בידים וריקוד ברגלים, באופן ד"כל עצמותי תאמרנה", בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו.

(4) תרנ"ט — "התמים" ח"א ע' כה. סה"מ

(1) שמיני יא, מד.

(2) לקו"ת דרושי שמע"צ פה, ד. צא, א. תרנ"ט (בהוספות) ע' רכה.

(5) עירובין נד, רע"א.

(3) ערכין לא, א — במשנה.

(6) תהלים לה, יו"ד.

ועד"ז בנוגע לנשים (שגם הן חייבות בלימוד התורה בהלכות הצריכות להן?) – באופן של צניעות, כפשוטו, "כל כבודה בת מלך פנימה"⁸.

ומעלה מיוחדת בנוגע לנשים – שנוסף לכך שגם הן חייבות בקידוש היום⁹, ויוצאות י"ח ע"י האנשים, הרי הן (הנשים והבנות) אלו שמכניסות את קדושת היום (עוד לפני (התפלה ו)קידוש היום ע"י האנשים), ע"י הפעולה דהדלקת נר (שבת ו)יו"ט, להאיר את כל הבית כולו באור דה(שבת ו)יו"ט.

ג. ויה"ר והוא העיקר – שמשמיני-עצרת תומשך על ובכל השנה כולה התמימות והשלמות בכל הענינים שנכללים באותיות האל"ף-בי"ת:

שנת אורה,

שנת ברכה,

שנת גילה,

שנת דיצה,

שנת הוד והדר,

שנת ועד טוב,

שנת זכיות גדולות,

שנת חיים טובים וארוכים,

שנת טוב הנראה והנגלה,

שנת יעוד טוב,

שנת כלכלה בהרחבה,

ועי"ז גם שנת לימוד בהרחבה, כיון שע"י ההרחבה בכלכלה נעשית מנוחת הנפש ומנוחת הגוף הדרושה ללימוד התורה בהרחבה,

ובמילא נעשית שנת מנוחה,

שנת נסים, ויתירה מזה, שנת נפלאות,

שנת סייעתא דשמיא,

שנת עין ("עינא פקיא" דהקב"ה¹⁰) טובה,

שנת פדות – החל מהפדי' הפרטית דכאו"א מישראל ע"י התפלה ולימוד התורה בפה,

(9) שו"ע אדה"ז או"ח סרע"א ס"ה.

(10) זח"א קכט, סע"ב.

(7) ראה הל' ת"ת לאדה"ז ספ"א.

(8) תהלים מה, יד.

שנת צדיק – כמודגש בשנה זו שהיא שנת הצדי"ק – שבה נעשית ההתגלות ד"צדיקן של עולם" שהוא הקב"ה¹¹,

שנת קדוש עולמים – שקדושתו של הקב"ה היא לא רק באופן של הפרשה והבדלה, "קדש מלה בגרמי"¹², אלא גם באופן ד"קדוש (בוא"ו, שמורה על ההמשכה למטה ועד להמשכה ב)עולמים", החל מ"בית עולמים"¹³, בית המקדש שבהר הקודש, ועד לקדש הקדשים, שבו נמצאת ה"אבן שתי" ש"ממנה הושתת העולם"¹⁴,

שנת שמחה, החל משמחת תורה,

ושנת תורה תמימה, ותמימות ככל הענינים, "בכל מכל כל".



(13) סוכה ה, ב.

(14) יומא נד, ב.

(11) פרש"י וירא יח, כח.

(12) זח"ג צד, ב.